

det Første, fordi jeg i det Hele maa sige, at jeg ikke finder Anledning til at udtale mig om alle de Forslag, der ere tiltraadte af Udvalget, og det er ikke saa faa, dernæst er der selv iblandt de Forslag, som ikke have kunnet tiltrædes af Udvalget, flere, med Hensyn til hvilke jeg i alt Fald vil kunne fatte mig i overordentlig stor Korthed, idet det jo er en Selvsølge, at der kan være Meget, som Ministeriet i og for sig kunde anse for ønskelig, men som jeg lige over for en modstaaende Anskuelse ingenlunde finder Grund til stærkt at fastholde. Det første Forslag, som i den Henseende maa fremhæves, er Forslaget om Understøttelse til de to Mænd, Seminarist Pederсен og forhenværende Skolelærer Soue. Der er med Hensyn hertil gjort opmærksom paa, at der fra Ministeriets Side er andraget paa et Tilskud for den Førstes Vedkommende af 200 Rbd. og for den Sidstes Vedkommende af 500 Rbd., og Udvalgets Flertal har nu ment, at man skulde give den Første 300 Rbd. og den Sidste 400 Rbd. Det er aabenbart, at det er et Spørgsmaal, som aldrig bestemt kan afgjøres, hvad man bør give enhver af disse Mænd; men det forekommer mig, at det Naturlige var det, som Ministeren har anbefalet, nemlig, naar disse Mænd forøvrigt fandies kvalificerede til Understøttelse, da at følge deres egne Begjæringer, for saa vidt angaar Beløbetets Størrelse, og jeg finder det ikke naturligt, naar En søger om 200 Rbd., da at sige, at han skal have 300 Rbd., hvorimod jeg ikke finder det saa bejnderligt, naar En søger om 500 Rbd., da at sige, at han kun skal have 400 Rbd. Det Sidste er Noget, som vi ere temmelig vant til, det Første hører derimod til Sjeldenhederne; men jeg skal ikke modsætte mig denne sjeldne Fremgangsmaade, som maasse senere kan drage andre Følger efter sig, der kunne være mere behagelige. Naar man derimod har valgt at tage disse 700 Rbd. af de 1,300 Rbd., som udgjør Baisenhufets Tilskud, saa vil jeg vel ikke gaa saa vidt at sige, at jeg bestemt og afgjørende vil sætte mig imod dette — saa stort anser jeg ikke dette Spørgsmaal for at være — men jeg finder det høist bejnderligt, at man vil gjøre det, og navnlig tilstaaer jeg, at jeg, efter at have udtalt mig for Udvalget, troede, at dette Punkt var faldet bort. Den ærede Ordfører har selv ganske rigtig bemærket, at man ikke kunde komme ind ved Bestyrelsen for Baisenhufet i det Mindste for Diebliffet, og at det altsaa maa være denne overladt at tage Bestemmelse om en Del, men han har dog ment, at der var et Steb, hvor man kunde faae fat, nemlig disse 1,300 Rbd. Det er ganske vist, at, hvis man vil følge dette Princip, saa ere disse 1,300 Rbd. tillede temmelig blot; dersom man tager 700 Rbd. denne Gang, saa kan man være temmelig sikker paa, at det ikke vil vare længe, inden de tilbageværende 600 Rbd. gaa den samme Vej, og saa har Baisenhufet mistet disse 1,300 Rbd. Naar, dette

vil Stiftelsen sandsynligvis kunne bære, og for Ministeren vil der være den Fordel derved, at man saa ikke har dette lille Tilskyningspunkt til Baisenhufet; naar de 1,300 Rbd. ere faldne bort, eksisterer dette Tilskyningspunkt ikke længere. Stedestomindre synes det mig ikke at være ret passende at gjøre det. Disse 1,300 Rbd., som ere tilbage af 2,000 Rbd., der tidligere ydedes under samme Vilkaar, ere nemlig et Tilskud, som allerede fandt sin første Bestemmelse i den under Frederik den Fjerde givne Fundats af 1727, hvis aller første Paragraf indeholdt dette, at der til Baisenhufet skulde gives dette Beløb af Finantserne, som det hedder, indtil Verdens Ende, uden at det under noget optænkeligt Paasund maatte fratages det. Jeg vil ikke paastaa, at dette er afgjørende, thi der er flere Bestemmelser, der skulde have været til Verdens Ende, men som imidlertid ere faldne bort, og det Paasund, der nu fører en Del bort med sig, har man den Gang ganske vist ikke tænkt sig skulde komme. Men jeg vil dog nu henstille til de ærede Medlemmer, om det virkelig lige over for den Maade, hvorpaa dette Beløb fra Begyndelsen har faaet sin Skikkelse, og som stadig er gaaet over paa alle vore Finantslove, skulde være rigtig at formindste det med 700 Rbd. for at give dem til Lærerne Pederсен og Soue. Med disse Bemærkninger skal jeg henstille denne Sag til den ærede Forsamling. — Hvad det næste Forslag angaar, nemlig den foreslaede Reducetelse med 3,000 Rbd., da har den ærede Ordfører selv udtalt sig paa en saadan Maade, at jeg dog ikke antager, at der tilsidst vil vise sig nogen stor Uenighed. Dersom Folkethinget negter disse 3,000 Rbd., er der heller ikke for mig Noget at gjøre derved, det erkender jeg, men jeg vil finde det i høi Grad ubilligt. Jeg kan ikke let forstaa, at man vil gjøre det. Man har ikke givet nogen Grund derfor i Betænkningen, men blot sagt, at man ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at tilraade Bevillingen. Jeg tilstaaer nu, at det forekom mig, at der var ganske overordentlig og mere end tilstrækkelig Grund dertil. Jeg troede, at saa at sige Alle, der kjendte det Mindste til Forholdene, maatte være nødt til at erkjende dette; og naar man i det Hele sætter Pris paa, at der hos os findes Samlinger af den store Betydning, som de have, Samlinger, som ikke alene vække Beundring i Udlandet og drage Folk hertil — jeg har ogsaa givet statistiske Oplysninger om, i hvilken Grad de efterhaanden søges netop af den menige Befolkning, thi denne udgjør den største Part af dem, der komme i Samlingerne — saa troede jeg, at man efterhaanden maatte faae en vis Kjærlighed for disse Samlinger, og at det var en Sag, som maatte ligge paa Hjerte, at de bleve holdte nogenledes paa deres Standpunkt. Det er nu ganske vist, at det, som man tidligere har anvist til at vedligeholde, supplere og forøge alle disse Samlinger med, er en saa fabelagtig ringe Sum,